

Schriftmeditatie

"Hij verkwikt mijn ziel".

Psalm 23 : 3a.

Geliefde noodlijdende en armlastigen. We mochten met elkander de dood van de Heere Jezus verkondigen aan Zijn tafel. De grote Herder der schapen heeft ons bij Zijn Woord ook de Heilige Sacramenten gegeven. Hoe groot en teder is Zijn mededogen met de dwalende schapen. Ons hart is grof en afgestompt. Ongeloof en bijgeloof bestormen de stad Gods. Zo reizen we door de woestijn van dit leven. We kunnen het niet volhouden. Met onze aardevoeten kleven we in het moeras. Zorgvuldigheden verstikken het zaad. Droogte kwelt het zaaisel Gods. Onze misdaden voeren ons henen weg als een wind. Noodlijdenden en armlastigen zullen moeten bekennen dat het met ons op niets uitloopt.

Hebt u ook met gemengde gevoelens de viering van het Heilig Avondmaal horen aankondigen?

Enerzijds was daar de ervaring van onze zonde en vervloeking....dat wij alleen maar kwaad en zonde hebben en zijn. Onze gerechtigheden zijn als een werpelijk kleed. Geschiktheid voor God is er niet. Geen waardige voorbereiding. Voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af.

Noodlijdenden, we moesten erkennen verdorde bloemen te zijn. De kleur en de geur is er af. De steel is geknakt. De oven is heet, zeven maal heter dan gewoonlijk. Wat is de mens die hooi is, en het menskind dat gras is? Waarin is hij te achten?

Toen kwam de boodschap in de gemeente.

De boodschap dat de Heere aan ons denkt.

De boodschap dat Hij gedachtig is aan het stof.

De boodschap dat de Heere weet wat van Zijn maaksel te wachten is.

De boodschap van de trouwe Herder: "Ik heb grotelijks begeerd dit Avondmaal met u te houden, eer dat Ik lijde."

O, wij begrijpen het niet. Velen zeggen: "Wie zal ons het goede doen zien." Er moet plaats voor wezen. Ze verstaan niet dat de Heere alles alleen doet. De op- perzaal is al gereed. Hij wil water gieten op het

dorre spruitsel. Hij wil brood geven aan hongerigen. Hij wil sterkte geven aan de zwakken. Hovaardigen en wraakgierigen gunnen ons geen brood en wijn. Het is een verschrikking voor het hoogmoedige hart om van de "bedeling" te mogen leven. We zijn in onze godsdienst zo verzadigd met onszelf dat er geen stukje brood meer bij kan. Intussen spreken we dan over onze armoe en ellende en veroordelen de naaste die met niets op pad moet.

Geliefde arbeidsongeschikten, toen kwam de dag dat Hij ons wilde betuigen in de tekenen van brood en wijn, dat Zijn vlees waarlijk spijs is en Zijn bloed waarlijk drank is. Misschien hebt ge op die dag de vrucht van dit alles niet zo genoten. Evenwel: Niet vertwijfelt. Hij vervult al uw begeerten. Stil mochten we aan Zijn tafel neder-zitten. Ouden en jongen. Vaders en zonen. Moeders en dochters. Gods knechten met hun zaad.

Geliefde noodlijdenden. Toen we jaren geleden voor de eerste maal Zijn dood mochten verkondigen, zaten er 13 mensen aan Zijn tafel. Dit was mij een gedurige droefheid en smart. Waar waren de anderen? Nee, het was geen droefheid vanwege de ledige stoelen, maar veelmeer vanwege het feit dat gij meende buiten het dierbare bloed van het onbestraffelijke Lam uw reis te kunnen voortzetten. We zijn toen niet gevlucht in een geperfektioneerde Verbondsbeschouwing. Ook niet in zulke geladen woorden als: Geloofsgehoorzaamheid. We mochten blijven bij de eenvoudige Waarheid van Gods eenzijdige ontferming over liefdeloze zondaren...zondaren...zonder geloof en zonder gehoorzaamheid. Toch was onze hoop gericht op het eeuwig blijvende Woord van God.

En ziet..allengs kwamen ze, de ouderen en jongeren. Sommigen hielden het lang uit, tot ze moesten vallen als het dorre gras.

Ja, dat was een grote blijdschap en vreugde om des Heeren wil. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame. En Hij kwam, ook in de tekenen van brood en wijn. Verwarde gezichten zag ik ontspannen, droeve ogen oplichtten, dor gras werd opgeraapt. Ja, de wraakgierigen brulden het uit van ellende. Zij bespotten de

arme hoop. Ze zijn uit ons uitgegaan omdat ze niet langer mochten blijven. Hun doemvonniss zal ons niet deren. Wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is, ja wat meer is: Die ook opgewekt is. Die aan de rechterhand Gods is. Die ook voor ons bid. Zo kan onze hoop niet zijn op de wraakgierigen, ook niet op u, noodlijdenden, maar op de God van het Woord alleen. En de tafel werd vol, zondaren werden vervrijmoedigd. Het was een wonderlijk gezelschap. Zwervers uit diverse plaatsen werden gebonden door de band van Gods Verbond. Hij verkwikte de zielen. Hij zond Zijn Woord en heelde. Hij rukte uit de kuilen.

Geliefde armlastigen: Hij voorzag in uw nood. Hoe bitter de vijandige tong ook lasterde, wij mochten vrede hebben in Zijn Woord en sacrament. We denken hierbij aan de gestorvenen die leven. Zij mochten ingaan in het naakte geloof, als niets hebbende en nochtans alles bezittende.

"HIJ VERKWIKT ONZE ZIEL."

Aan Zijn tafel troostte Hij in de tekenen van brood en wijn. Hij verkwikte de zielen door en met Zichzelf. Jezus Christus is de grote Gastheer. Hij verkondigt ons Zijn lijden en sterven. Wij waren moede en mat. Hij verkwikte ons. Hij is Die gezegende Heere en Zaligmaker, Die het kruis heeft gedragen en de schande veracht. De Heere zegene alle noodlijdenden die op genade alleen zijn aangewezen. De Heere, Die Sion heeft gegrond en Jeruzalem verkoren. Ons hart is in Hem verblijd. Tijdens de reis wordt het wel ervaren: De zotten worden om hun overtreding gestraft. Wat is een grote overtreding? Daarvan sprak de wijze man aldus: "De zot vouwt zijn handen samen en eet zijn eigen vlees." Waar de Heere ons bearbeidt door Zijn Woord en Geest bekomt het ons steeds slechter. Als we onszelf eten worden we niet verkwikt. Integendeel, we stikken in ons eigen vlees. Hij verkwikt onze ziel. Hij geeft Zichzelf te eten. Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. Waar wijst dat stukje brood en dat slokje wijn heen? Het wijst naar de Heere Jezus, Die in het dragen van de straf en het doen van Gods wil Zichzelf geofferd heeft.

Hij heeft Gods Naam gekend.
 Hij heeft Gods deugden opgeluisterd.
 Hij had het recht lief en haatte de roof.
 Hij droeg de Heilige Wet in Zijn ingewand.
 Hij diende geen andere goden.
 Hij misbruikte de Naam niet ijdel.
 Hij maakte van iedere dag een sabbat.
 Hij eerde Zijn ouders zoals het betaamde.
 Hij sloeg nooit iemand dood.
 Hij was rein en onbestraffelijk.
 Hij vergreep Zich niet aan het goed van de naaste.
 Hij had geen bedrog in Zijn mond.
 Hij begeerde God alleen.

Hoewel Hij uit het land der levenden is afgesneden,
 Hoewel Hij in Zijn vlees en bloed, dat is in Zijn leven,
 het oordeel des doods gedragen heeft.
 Hoewel Hij tot zonde gemaakt is.
 Hoewel Hij met de overtreders is geteld geweest.

Nochtans heeft Hij in Vlees en Bloed, dat is Zijn leven,
 geen onrecht gedaan. Wie overtuigt Hem van zonde?
 Daarom heeft Hij ook door de dood heen het leven
 en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht.

"HIJ VERKWIKT ONZE ZIEL."

Nu dan, armlastigen, waarom zouden we onszelf eten?
 Is er dan iets eetbaars aan u? Hebt ge Gods geboden,
 rechten en inzettingen bewaard? Hebt ge Hem alleen
 beoogd, altijd en overal? Zie eens hoe de grote Gast-
 heer de zielen verkwikt. Hij geeft Zichzelf te eten.
 Hebt ge gebrek aan alle goed? Staat ge schuldig aan
 al Gods heilige geboden? Is uw vlees en bloed melaats
 en oneetbaar? Hij richt de tafel toe. Op de tafel
 ligt Hijzelf, het Brood des Levens. Er is geen gebrek
 in Zijn vlees en bloed. Op de tafel liggen Gerechtig-
 heid, Heiligheid, Gehoorzaamheid, Eeuwig Leven.
 Zullen de zotten dan hun eigen vlees eten? Dat melaats-
 se vlees? Nee, de dwalenden van geest zullen tot ver-
 stand komen. Murmureerders zullen de lering aannemen.
 Zijn vlees is waarlijk spijs.
 Zijn bloed is waarlijk drank.
 De sprake die van Zijn tafel uitgaat, wil het zwakke

geloof versterken. Opperste Wijsheid roept ons toe:
Wie is slecht? Hij kere zich herwaarts, en ete Jezus.
Wie heeft niets te eten? Hij ete Jezus.

"HIJ VERKWIKT ONZE ZIEL".

Deze Gastheer kwam van de hoge hemel in een dorre woestijn. Telkens werd Hij gekonfronteerd met arm-lastigen en noodlijdenden. Meer dan eens zorgde Hij voor brood en vis. Water veranderde Hij in wijn. Tenslotte heeft Hij Zichzelf laten slachten door duizend messen. Ik heb wel eens gehoord van een Gastheer die alles op alles zette om zijn gasten een maal te bezorgen. Ook heb ik wel gehoord van een gastheer die het brood uit zijn eigen mond spaarde om het de gasten te geven.

Maar een Gastheer die Zichzelf te eten geeft om de gasten van de eeuwige honger en kommer te redden? Een Gastheer die Zichzelf te eten geeft aan slachters en eters? Verdervers en verknoeieters?

Geloofd zij God, met diepst ontzag.

Hij overlaadt ons, dag aan dag,

Met Zijne gunstbewijzen.

Die God is onze zaligheid;

Wie zou Die hoogste majesteit

Dan niet met eerbied prijzen?

Die God is ons een God van heil;

Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,

Ons 't eeuwig zalig leven;

Hij kan, en wil, en zal in nood,

Zelfs bij het naad'ren van de dood,

Volkomen uitkomst geven.

"HIJ VERKWIKTE ONZE ZIELEN."

Geliefde gemeente. Hij verkwikte de zielen. Gij moogt het niet ontkennen. Hij licht het juk op en verbreekt de stok van de drijver. Aan Zijn tafel verkwikt Hij de ziel met een goede hoop in de genade. Het is een hoop die niet beschaamd, omdat de liefde Gods in de harten wordt uitgestort. Hij verkwikt onze zielen door in alle nooddrift te hebben voorzien in Christus Jezus.

Ach, wij menen leeg en arm te zijn en zijn zo rijk.
Wij menen uit Hem te putten...en klampen ons vast aan
onszelf, onze beker dompelende in het troebele water
van onze vervuilde bronnen.

Maar het Woord van de Heilige Geest schept ruimte en
ledigheid...voor Jezus, de Middelaar.

Aan Zijn tafel komen de armlastigen en noodlijdenden.
Daar mogen ze leven van de "bedeling". En Hij schaamt
Zich niet, ons broeders te noemen. Omdat Hij de mede-
lijdende Hogepriester is, Die in alles, gelijk als wij
is verzocht geweest, uitgenomen de zonde.

Nu mogen wij onze weg weer voortzetten onder de be-
deling van Zijn Woord. Hij geve ons genade en vrede,
nu, en tot in alle eeuwigheid.

De genade van onze Heere Jezus Christus zij met uw
geest, broeders. Amen.

Dewijl Hij hen verzaadde,
Die dorstten, en met goed
Den honger, uit genade,
Vervuld in overvloed.

Daar z'in die bitterheen
Den dood voor ogen zagen,
Van alle kant bestreen,

Deed God hun heillicht dagen. Ps. 107:5.